

РЕШЕНИЕ

№ 5342

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 19.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6428** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Т. Т. против мълчалив отказ на администратора и обработващия лични данни „С.-Кредит” АД по нейно искане от 25.04.2025г. Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на жалбата.

Съдът в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

На 25.04.2025 г. от името на жалбоподателя, като субект, чиито лични данни се обработват, е била изпратена чрез електронна поща (л.11-12 от делото) молба до ответника с искане да бъде предоставена информация относно обработваните от него лични данни на жалбоподателя и носителите на тези лични данни на основание чл. 15 и 20 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД). Според чл. 12, § 3 от ОРЗД, администраторът предоставя на субекта на данни информация относно действията, предприети във връзка с искане по членове 15-22, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането. По силата на чл. 58, ал. 1 АПК непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът; в случая, непроизнасянето в срок представлява мълчалив отказ да се предоставят исканите от жалбоподателя данни.

Съгласно чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по ОРЗД и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК. За субекта на данни това право е възникнало след изтичане на горепосочения едномесечен срок за произнасяне, започнал да тече на 25.04.2025 г. Видно от представената разписка от куриер, жалбата е подадена на 04.06.2025 г. и следователно, в срока по чл.149, ал.2 АПК.

В производството пред съда не се установява и не се твърди наличие на висящо производство пред Комисията за защита на личните данни, образувано по жалба на същия засегнат субект, при идентичност на нарушението и нарушителя; съответно, не е налице решение на Комисията за същото нарушение, което да е обжалвано пред съд. С оглед на това обстоятелство съдът в настоящия състав приема, че не е налице визираната в чл. 39, ал. 4 ЗЗЛД пречка за сезиране на съда с процесния спор.

Според определението в чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679 „администратор“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. Ответникът е администратор по смисъла на това определение. Видно от писмо изх. № БНБ-157898/27.10.2025г. на Българската народна банка (л.77-79) с информация от Централния кредитен регистър, между жалбоподателя и „С.-Кредит“ АД има сключени договори за потребителски кредити в периода от 31.10.2020 г. до 30.04.2024 г. Договорите за кредит съдържат лични данни на жалбоподателя по смисъла на член 4, точка 1 от ОРЗД, които се обработват за целите, поставени от администратора. Поради това, жалбоподателят като субект на данни, има правото по чл. 15 от ОРЗД, а именно да получи потвърждение от администратора дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и информацията, посочена в чл. 15, с цел да провери дали те се обработват законосъобразно, за да може да упражни ефективно правата, предоставени му от същия регламент.

В т. 45 на Решение от 4 май 2023 г. по дело С-487/21 на Съда на Европейския съюз (СЕС) е пояснено, че чл. 15, § 3, първо изречение от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че правото да се получи от администратора копие от личните данни, които са в процес на обработване, изисква на субекта на данните да се предостави точна и разбираема реплика на всички тези данни. Това право предполага правото на получаване на копие от извлечения от документи и дори от цели документи или от извлечения от бази данни, които в частност съдържат посочените данни, ако предоставянето на такова копие е задължително, за да може субектът на данните ефективно да упражни предоставените му с този регламент права, като се подчертава, че в това отношение трябва да се вземат предвид правата и свободите на други лица. Дадените разяснения обосновават извода, че искането на жалбоподателя за предоставяне на документите (договор за кредит и съпътстващите го документи), съдържащи лични данни на жалбоподателя, е основателно.

С оглед аргументите на ответника е необходимо да се отбележи следното. Дори и копие от договора за кредит да е на разположение на жалбоподателя, субектът на данните не може да бъде лишен от възможността да упражни правата си по ЗЗЛД и ОРЗД във връзка със съществуващите между него и администратора на лични данни взаимоотношения. Поради това, при поискване предоставянето му е дължимо. СЕС прави разлика между „копие на лични данни“ по смисъла на чл. 15, § 3 и 4 от ОРЗД и „копие на документ“, като изяснява, че терминът „копие“ се отнася не до документа като такъв, а до личните данни, които той съдържа и които трябва да са пълни. Това

обаче не изключва възможността за получаване на документи, съдържащи лични данни на субекта. Това е така, тъй като правото на достъп, предвидено в чл. 15 от ОРЗД, трябва да позволи на субекта на данните да провери дали свързаните с него данни са точни и дали се обработват законосъобразно (в този смисъл т. 37 от решение от 12 януари 2023 г. по дело С-154/21 на СЕС). В частност това право на достъп е необходимо, за да може субектът на данните евентуално да упражни правото си на коригиране, правото си на изтриване (право „да бъдеш забравен“) и правото си на ограничаване на обработването, които са му признати съответно в чл. 16, 17 и 18 от ОРЗД, правото си на възражение срещу обработване на неговите лични данни, предвидено в чл. 21, и правото си на иск в случай на претърпени вреди, предвидено в чл. 79 и 82 от регламента – т. 34 и т. 35 от Решение от 4 май 2023 г. по дело С-487/21 на СЕС.

По изложените съображения съдът в настоящия състав намира, че отказът не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от издателя на отменения отказ. С представения с молба от 08.10.2025 г. договор за правна защита и съдействие жалбоподателят е направил искане за възстановяване на разноски в общ размер от 970 лв., от които 960 лв. - адвокатско възнаграждение, платени съгласно представения договор за правна защита и съдействие и извлечение от банкова сметка и 10 лв. - държавна такса. В молба от 07.10.2025г. ответникът е направил възражение за прекомерност на претендираните разноски, което съдът в настоящия състав намира неоснователно. Съгласно чл.8, ал.2, т.10 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за дела от вида на настоящето е предвидено възнаграждение в размер на 900 лв. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, евентуална прекомерност би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишение на този нормативно установен ориентир. Платеното в случая не превишава тази стойност. Предвиденото в посочената разпоредба е ориентир, който позволява преценка от страна на съда за съотношението между платеното в отделния случай и възприетото като минимално необходимо за съответния тип дело от професионалната организация на адвокатите. Както беше посочено по-горе, необходимостта от поне двойно превишение, за да се пристъпи към обсъждане и обосноваване на намесата на съда в договорните отношения между адвоката и клиента, се поражда от необходимостта да бъде зачетена свободата на договаряне, като част от свободната стопанска инициатива, на която се основава икономиката на страната, съгласно чл.19, ал.1 от Конституцията. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на разноските в размер на 970 лв. следва да бъде превалутирана и възлиза на 495,95 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на администратора на лични данни „Стик - Кредит“ АД, с ЕИК[ЕИК], по молба от 25.04.2025 г. на К. Т. Т., с ЕГН [ЕГН].

ИЗПРАЩА преписката на администратора на лични данни „С. - Кредит“ АД, с ЕИК[ЕИК], за произнасяне в едномесечен срок, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на

закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА „Стик - Кредит“ АД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на К. Т. Т., с ЕГН [ЕГН], сумата 495.95 евро (четирисотин деветдесет и пет евро и деветдесет и пет цента) - разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: